

Коли в останній раз Ви грали в якусь гру?

Написав Андрій Клочаник
Субота, 04 лютого 2017, 14:42

Коли в останній раз Ви грали в якусь гру?.. А як щодо гри, що може змінити весь світ?... Не хочете спробувати..? Разом з англійською письменницею українського походження Анною К. Шевченко у мене з'явилася така нагода, зіграти в таку гру, завдяки її роману, який так і називається [«Гра»](#), отриманому від Видавництва «Нора-Друк» декілька днів тому...

Раніше ніколи не стикався з творчістю цієї авторки, хоча в 2014 році в цьому ж таки видавництві виходив її роман [«Спадок»](#), який, згідно анотації до книги, був номінантом багатьох літературних премій, сподіваюся зустріч зі спадком Павла Полуботка мене ще чекає попереду...)

Тепер зовсім трохи про саму книгу «Гра», щоб не розкривати всього, виключного для того, щоб Вам самим захотілося її прочитати...як завжди, не буду собі зраджувати...))

Сюжет роману захоплює з самого початку, інтригує передчуттям, що щось там колись сталося, багато років тому, якщо точніше то аж двадцять п'ять, під час якоїсь попередньої «гри», яка завершилася чимось поганим, з чотирма друзями Тоні, Максом, Леві і Джонті. І ось після стількох років один з них вирішує продовжити бавитися і зіграти в нову «гру», для чого розсилає листи трьом іншим... «Доброго ранку, панове. Радий Вас знову бачити. Час завершувати нашу гру...»...і почалося...)

Події книги розгортаються в багатьох містах... Сіднеї, Нью-Йорку, Страсбурзі, Брюсселі, а також у нас, в Одесі і Ялті, хоча (і ось тут було невеличке розчарування) про Україну

Коли в останній раз Ви грали в якусь гру?

Написав Андрій Клочаник
Субота, 04 лютого 2017, 14:42

там і не згадується, ...це просто міста, в яких відбуваються події ...

Вразили гарно прописані персонажі, з їх внутрішнім світом, їх характерами, їх страхами, які спочатку вони ховають в конвертах («Покладіть ці події та ваші страхи до оцього конверта панове і ми повернемося до нашої гри тоді, коли ви будете до неї готові..»), але, в кінцевому результаті, їм все таки треба побороти всі ці страхи, і головне, в кінці роману їм це вдається...

Ще в книзі я багато Одеси, справжньої, без прикрас з її «пишністю і занедбаністю», з її Молдаванкою і двориками, з її історією...так що для одеситів – обов'язково для прочитання...)

І про історичні паралелі і події...Авторка дуже вдало подає історичний матеріал, який стосується Ялтинської конференції, що дійсно захоплює і спонукає до ще більшого зацікавлення подіями, які відбувалися в 1945 році...

А тепер про сам Крим...Роман написаний в 2012 році, ще задовго до подій в Криму і його анексії, але в ньому є як раз натяк на ці події, якесь пророцтво, щодо цих подій і погане передчуття, що може щось статися...І, як зазначено в анотації до книги, щодо натяку на розв'язання кримської проблеми – все можливе, навіть такий варіант був можливий, але для цього просто потрібно, щоб хтось щось виконував, а це не люблять робити в наш час...і не тільки в наш...(щоб зрозуміти про що я, просто відкрийте книгу і прочитайте, не буду розкривати всю інтригу...))

Завершуючи свої враження хочеться просто сказати словами одного із героїв роману: «Коли я сказав, що хочу, аби ми змінили цілий світ, то мав на вазі наш власний світ, бо саме з нього починаються всі зміни....»....

Щиро Ваш...Андрій К.!...простий читач гарних книг..)))

P.S.: Мало не забув, дуже вразив якісний переклад, такий ну дуже наш, «смачний», український...і лиш трохи розчарував «губернатор Криму...»...)

Коли в останній раз Ви грали в якусь гру?

Написав Андрій Клочаник
Субота, 04 лютого 2017, 14:42

Джерело: [ФБ сторінка Андрій Клочаник](#)

#шевченкогра